

Въ тази минута, по сигнала, състоящъ отъ три залпа, подадени отъ всичкитѣ орждия, трѣбваше едноврѣменно да се нахвърляме върху турскитѣ позиции и да ги атакуваме отъ къмъ сѣверъ, изтокъ и югъ.

«На 30 августъ, рано сутринъта, генералъ Зотовъ трѣгна отъ Тученица съ цѣлия си щабъ и се отправи къмъ батареитѣ на IV-я корпусъ, на позицията на юго-западъ отъ Радишево. Гжстия и бѣлозливъ димъ покриваше всичката мѣстность; росѣше ситенъ, студентъ дъждецъ, (*pluie fine et glaciale*); съ една дума — настояще есенно утро. Ние се спрѣхме на хълма всрѣдъ лозята, търсейки възможность да наблюдаваме за резултатитѣ на започнатото отъ сутринъта бомбардиране. Прѣдъ насъ се простираше вълнообразна мѣстность, покрита съ градини и лозя, скривающи отъ очитѣ ни позицията на противника.

«Не мога точно да си спомня часътъ, но струва ми се бѣше 10 часътъ сутринъта, когато къмъ страната на генерала Скобелева, на «Зеленитѣ гори», чуха се гърмежи отъ страшна пушечна стрѣлба. Оттамъ гдѣто бѣхме, ние, прѣзъ Радишевската впадина, ясно и точно можахме да слѣдимъ движенията на нашитѣ и на неприятелскитѣ войски; така че ние можахме да видимъ какъ настѣпваха на прѣдъ нашитѣ стрѣлковы вериги безъ да дочакатъ 3 часътъ, т. е. момента назначенъ за общата атака. Малко по-късно, около пладнѣ, находящитѣ се прѣдъ насъ войски отъ IV корпусъ започнаха прѣстрѣлка съ неприятеля, а слѣдъ това се хвърлиха въ атака съ ура! Не знамъ какви донесения бѣше получи генералъ Зотовъ и съ какво да се обяснятъ тѣзи атаки и ненадѣйно настѣпление.

«Отъ главоболието още не бѣхъ се съвсѣмъ избавилъ и поради това, азъ не можихъ — както при